

Elias Aslaksen. 1952.

Oversat til Dansk af. Jan Lund Nissen. 2009.

Til jer der ikke ved det. Betyder Kristus Guds salvede. Jesus = Emanuel, som betyder. Gud med os.

Jeg er korsfæstet med Jesus Kristus.

En ting er det at Jesus Kristus blev korsfæstet, men noget helt andet er, at vi også bliver korsfæstet. Lige som Jesus gik korsvejen og derved gjorde Guds vilje. Men, om alle kristne så gør det, går korsvejen er noget helt andet? Jesus Blev ikke korsfæstet for os fordi, vi så på den måde selv kunne slippe for korset i vore liv. Jesus blev korsfæstet for at vi også selv kan blive medkorsfæstede, om vi da følger Guds slagtede Lam. Jesus siger til os. Kom og følg Mig. Det gælder også på livets smalle korsvej.

Kristus døde for vore synder efter skifterne. 1. Kor.15,3. Han er såret for alle vore overtrædelser. Jesus blev knust for alle vore misgerninger, straffen lå på ham for at vi skulle have fred. Ved Jesu Kristi sår har vi fået både helbredelse og syndernes forladelse, så rig som Guds overvældende nådes bevis er, ved tro på Jesus. Es. 53,5.

At Jesus Kristus blev korsfæstet for os, at han døde for alle vore synder, at syndens straf blev lagt på ham, det kender vi alle til, men at vi blev korsfestet med ham, og at vi, ved tro, nu kan og skal få dette virkeliggjort i vort personlige liv, det er noget højest ukendt noget, som de fleste ikke engang har hørt tale om, som nogen få har hørt et rygte om, og som nogle ganske få sætter sig for at gennemføre, ikke ved egen kraft og formåen, men i kraft af den nåde som alle der tror på Jesus Kristus nu står i. Han lever i vort sted og vi er døde fra loven og dens karv i kraft af Jesu Kristi død og opstandelse.

Mange kan nok se det liv, men få vil tage korset op og følge det Guds Lam som bar al verdens synd og skam. Må det lykkes for dig, kære læser.

Men det vil kun lykkedes for dig. Om du tillader Jesus Kristus fuldt ud at leve i dit sted. Du må selv dø før du kan leve et liv i troen på Guds Søn. Jeg er korsfæstet med Kristus, jeg lever ikke længere selv, men Kristus lever jeg i og med, og det liv jeg nu lever i kødet (i din krop), det lever jeg i troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv for mig. G a l. 2, 20.

Ligesom vi ikke lever længere selv, så lever vi heller ikke længere for os selv, 2. Kor.5,15, men for andre! Fordi. Jesus Kristus lever altid for andre end sig selv, kan vi ikke andet. Om vi da er i Ham og Hans Ånd som oprejste Ham fra de døde bor os, da lever vi ikke mere, vi er da døde og begravede sammen med Kristus i dåben til et helt nyt liv, som er et korsfæstelses liv af vort køds lidenskaber og begæringer, som begærer i mod Guds Ånd, som bor i enhver genfødt, af Ånd og vand, kristen.

Korslivet er centrum i kristendommen, den faste grund i tro en på Kristus. Indtil det liv bliver det sande liv for den enkelte, er det jævnligt nederlag og fiasko. Så længe man lever selv, bliver det bare elendighed, for i os selv, i vort kød, bor det intet godt. Ingen magter af sig selv at vandre i Kristi fod spor, at gøre Guds vilje, at holde Guds bud.

Hvert menneske er efter kødet helt fordærvet, det er dødt, og som død er man total uforbederlig, kraftsløst og umulig. Des mere man forsøger at gøre det gode, des mere finder man ud af, at det er. håbløst.

Hvad skal vi gøre med et sådant helt igennem fordærvet og umulig menneske, som vi alle er, uanset hvad vi selv end måtte mene og tro om os selv, så gør ingen af os godt. Det gode som vi gerne vil gøre vi ikke, det onde og kødelige, som vi i grunden hader gør vi?

Med den erfaring og denne erkendelse, med den sorg og i denne nød, åbner Gud vore øjne for vor magtesløshed pga. synden der bor i vores kød/krop. (læs Romerbrevet 1-7). Vi kommer til det punkt at vi ønsker at vi bliver korsfæstet med Jesus Kristus.

Og sandheden, som frigør os bliver til virkelighed for os, nemlig det, at det ikke bare var vort skyldbrev som blev naglet fast til korsets træ, Kol.2,14, men også selve skyldneren. Ja, også vi som

skyldnere blev korsfæstet sammen med Jesus Kristus. En Jesus Kristus er død i alle menneskers sted, altså er vi alle døde og kan ikke leve op til Guds lovs krav, og langt mindre gøre Guds det gode og velbehagelige. Kristi værk indbefatter alt det. Faderen regner sådan. Det er sådan. Det er der mange kristne, som aldrig har fået at se og erfare som en virkelighed. De er aldrig kommet derhen, at de med sandhed har kunnet sige som Paulus: Jeg er korsfæstet med Kristus, jeg lever ikke længere selv.

Det kan man jo heller ikke sige, om det ikke er et sådant liv man har og lever. Derfor, kan mange kristne heller ikke sige, de lever et sejrende liv. Men, de lever i kødet og forsøger hele tiden på at forbedre sig, ved at forsøge sig med gode gerninger, nogle sådanne gerninger er kun døde gerninger og deres liv vil aldrig blive lykkeligt og i Guds Ånds fred, som bevarer mennesket fra fald, skjult i Jesu Kristi kors blod. De er ikke på korset og der ved i blodet men udenfor korset og ikke i det rensende blods kraft.

Hvis jeg f.eks. bliver fornærmet, såret eller bekymret, og siger at jeg ikke længere lever selv, men at det er Kristus som lever i mig, da bliver det jo det samme som at sige, at det er Kristus som bliver fornærmet, såret og bekymret, at det er Kristus som synder, og det ville jo være forkasteligt! Hvem mon lever et helt igennem sejrende liv i denne verden? Det gør hver den som, ved tro er korsfæstet med Kristus, hver den som ikke længere lever selv! Kan en død kræves til regnskab for noget? Kan en død gøre noget, hverken godt eller ondt? Man er ikke død om man gør de dødes gerninger og lever kødets liv, så enkelt er det.

Det er denne stilling, kære læser, som det gælder om at indtage, det gøres ved tro på Ordet som jo er blevet kød og har taget bolig iblandt os ved Guds Ånd som bor i hver den som tror.

Og det som livet drejer sig om er. At blive ved med at blive i troen på korsfæstelsen af alle vore lidenskaber og begæringer. Man må blive i den tro som en gang for alle er overgivet alle de Hellige i troen på Jesus Kristus. Hans død er vort liv. Det med at være i Jesus Kristus som død og opstået sammen med Ham er noget som vi ikke fatter med forstanden. Det er store og ufattelige ting! Men, Gud er også stor, og hans navn er navnet over alle navne. Emanuel, Gud med og i os!

Det er Gud selv, som har udvalgt os til at være Hans sønner og døtre. Vi er i Kristus Guds udvalgte slægt. Det er Gud vor Far selv, selv der har gjort det hele, han so m i sin godhed har fundet det for godt at kalde os til noget så stort, som skal gøres et sådant stort værk i os. 1. Tess. 5, 23 og 24. Hans værk er vi i troen på Jesus Kristus.

Er du klar over. Gud har fundet netop dig værdig til at gå samme vej, korsvejen, som Hans egen førstefødte Søn Jesus Kristus blev udvalgt til? Du skal ikke selv gøre det. Du skal ikke pine og plage dig selv for at komme op på Guds kors. Det har Gud vor Fra også sørget for et sket. Det eneste du skal gøre er at tro på Ordet. Tro på korsets evangelium så skal du blive frelst. Alt modtages ved at du tror på Guds Ord.

Vort gamle menneske blev korsfestet.

Da vi jo ved, at vort gamle menneske blev korsfæstet med ham for at syndens legeme/krop, skulle blive til intet, så at vi ikke mere skal tjene synden. Rom. 6, 6. Da vi jo ved det, skriver Paulus til menigheden i Rom. Men hvem kan man vel skrive sådan til i dag? Hvem ved, i sandhed, som en virkelig realitet, at det gamle menneske blev korsfestet med Kristus? Ved du det, ved at du lever i tro på det? Det er alt så det som nu ligger mig på hjertet, at så mange som mulig netop må få denne kundskab, denne forståelse, og denne erfaring. Ikke som en lære men åbenbaret ved Ånden, udført i Ånd og i Jesus Kristi Sande liv.

Hvorfor?

Fordi den er så kolossal virkningsfuld!

Jesu Kristi kors død i og over os, gør at vi bliver helt frie. Vi bliver frie for det største problem, vi kan have. Os selv, gamle Adams natur, vort køds lidenskaber som er imod Guds Ånds liv og virke. Ohe nej, siger nogen. Nu skal vi vel ikke til at leve i et lovslavri. Vi er da vel frie fra lovens krav. Hør nu lige her, om dine tanker er sådan. Den gang Kristus blev korsfæstet, da blev vort gamle menneske korsfestet med ham. Det gælder for øvrigt for hele verden, også de der fornægter korsets

kraft og de ikke troende. Alle døde sammen med Jesus Kristus for over 2000år siden. Det er altså sket. Er det da ikke nok for dig også?

Men. Det var jo, menneskelig talt, ikke flere som blev naglet til det samme kors på Golgata. Hvordan kan vort gamle menneske så samtidig blive fast naglet til det samme kors? ja, endda, før vort gamle menneske så dagens lys? Jo, ved at Jesus virkelig blev menneskesøn, og der ved virkelig blev kød og blod og fik sin egen vilje, lige som os. Kan du, kære læser forstå det med din forstand? Nej, du må tro det med hjertet før det bliver virkeligheden for dig. Den egen vilje, som Jesus Kristus havde, overvandt, eller fordømte, han.

På helt samme måde regner Gud vor Far os for at være. Faderen og Jesus Guds Søn er et` i alle ting. Far! Regner virkelig vort gamle menneske som værende korsfæstet. Gud regner os for døde. Gud siger. Det gamle menneske (Adam) er blevet korsfestet med ham, at vi døde i og ved Kristi legeme. Derfor er det sådan at. Når vi lever i os selv, i kødets natur i stedet for i Jesu Kristi Ånds natur, så lever vi i døde gerningers liv, vi lever da i et dødt liv uden værdi for Gud og vore gerninger er døde gerninger som blot bliver brændt op, som det høj og strå vi bygger med i os selv. Derfor er det livsnødvendigt at vi bevidst vælger fra vælger, korsfæster, os selv sammen med Kristus, ikke i vor egen ånds anstrengelser, men i Jesu Kris Ånds kraft som bor i hver eneste af os der er fødte på ny og har Guds HelligeÅnd iboende i os.

Velsignet hver den som får sine øjne åbnet, for denne grundSandhed. Den sker ved Guds Ånd og ikke ved nogen menneskelig forståelse af korsdøden, og da slet ikke ved kød, vi er jo døde, ved tro. Døet bort fra selv at forsøge på at komme op på korset og blive der. Om vi ikke tillader Guds død komme over os, vil vi leve nøjagtig som farisæerne og de skriftkloge gjorde og som mange den dag i dag gør af de som kalder og mener sig kristne, uden de nogen sinde har smagt og set Guds korsdød over deres køds liv og gerning. Det menneske har virkelig fundet hemmeligheden, i evangeliet, og nøglen til alle sejre.

En død har jo intet liv og kan jo ikke forsøge på at vinde sejre fordi. Det menneske ikke lever længere. Hvorfor tror folk så, de selv skal kæmpe for at vinde over deres syndige tendenser? Har Jesus Kristus ikke taget os alle med sig i sin død? Er Jesu ord. Fuldbragt da ikke nok for os? Er Guds nåde blevet os til del nyttesløst? Kære læser. Tro Ordet, vær ikke længere vantro, ved din selvforbedrelser af dit gamle menneskes natur. Tro på den Herre Jesus så er du fri, og du vinder derved en evig frelse for din sjæl. Derfor skal vi lære at regne i tro vort gamle(Adam) som værende dødt og medkorsfæstet sammen med alle mennesker på Jesu Kristi kors.

Vi kan ikke dø bort fra os selv i egen formåen, kunnen og gøren så lever vi kun under loven hvorved vi ikke opnår andet end vi erkender vor synd, synd at vi ikke tror, og derved opnår vi kun en dårlig samvittighed med selvanklager og dårlige nerver til følge. Nej, Jesus Kristus må få lov til vokse i os og vi må blive så små at vi i kraft af Guds værk i os, er helt døde fra vort køds natur og først da kan vi med rette sige. Alt det gamle (gamle Adam) er forbi. Alt er blevet nyt fordi. Jesus Kristus lever fuldstændigt i vores sted.

Det nye liv i Kristus. Kristus livet starter først den dag vi frivilligt tillader Gud at slå os ihjel på korset sammen med Jesus Kristus. Og dette foregår ved selvfornægtelse af vort køds lidenskaber og begæringer som altid står Guds Ånd imod. Kødets og Ånden har intet fælles liv at udrette.

Virkeliggørelse af vor egen korsfæstelse.

Korsfæstelsen af vort gamle menneske, som Jesus fuldbagte på Golgata, skal nu virkeliggøres i hver enkelt af os. Hvad menes det så med vort gamle menneske, Adam? Jo, at vort sind er forbundet med det vi ved er synd, og at vort legeme/krop udfører dette. Det er det som kan og skal kors festes eller aflægges, nogen brug udtrykket af forsage Djævelen og al hans væsen her gælder det også os selv, kødet. . Ef. 4, 22. K o l. 3, 8.

Det vi i dag ikke ved er synd, det kan vi selvfølgelig heller ikke i dag korsfeste eller aflægge. Det ville jo være meningsløst. Men, så snart vi får lys over det, ved HelligÅndens lys, da kan og skal det korsfæstes eller aflægges. Alt som heder at synde, kommer fra det gamle menneske, som også går under betegnelsen. Gamle Adam. Derfor er en fuldstændig aflæggelse af det gamle menneske det samme som fuld sejr over synden, så langt som lyset når. Synd vil for øvrigt sige man skyder forbi målet. Når du synder skyder du forbi Guds mål og hensigt med dig og dit liv.

Har korsfestet kødet med dets lyster og begæringer.

Hvad er det så, som bliver korsfestet? Kødet med dets lyster og begæring er, siger Paulus. Hvad er det som bliver virkningsløst? Kødet (Gamle Adam). Hvilke slags gerninger ophører derved? Kødets gerninger, og alle dets lidenskaber, som begærer imod Guds Ånd. De som om han netop har nævnt ovenfor i vers 19 - 21.

Hvad er kødets gerninger?

Kødets gerninger er åbenbare, såsom, utugt, urenhed, skamløshed, afgudsdyrkelse, trolddom, fjendskab, kiv, ufred, sladder, vrede, stridigheder, utroværdighed, partiskhed, misundelse, mord, druk, svir og alt sådan noget. Om disse ting, siger jeg jer, som en advarsel forud. At, de som gør sådanne ting, skal ikke arve Guds rige. Ordene såsom og alt sådan noget, siger os at kødets gerninger omfatter meget mere, at de ovennævnte gerninger kun er nogle eksempler.

Lad os nævne nogle andre almindelige kødets gerninger, løgn, også en såkaldt lille hvid løgn, tyveri, mange stjæler andre fed og glæde, smiger, hyklari, bagtalelse, mange siger. Vi bagtaler/sladder ikke men, du skal nu lige vide det og det om den og den, bare sådan at du også lige ved det, ikke fordi vi vil sige noget men, uretfærdighed, ubarmhjertighed, utålmodighed, uforsonlighed, knur og klage, forfængelighed, ære syge, have syge, mistanke. Ugæstfri, vil ikke tage sig af sin næste, det koster jo og vi skal jo også selv kunne holde til det, vi har jo både fam og arbejde, vi vil ikke påtage os ansvarligheden. Slesker mod vor næste, når vi har begået urette mod andre forsøger vi i vort kød at komme med smigrende ord, som regel en undskyldning om, jeg kom til det fordi, jeg har det sådan, på den måde undskylder vi gang på gang vort køds lidenskaber og begæringer og får det til at se ud som om alle andre er gal på den og vi ikke. Vi kræver andre skal lytte, forstå os men vi vil ikke forstå andre end os selv, vi henviser da gerne til andre som vi mener, kan hjælpe vor næste men selv ofre noget vil vi ikke. Vi er begærlige og optaget af ussel anseelse hos mennesker og vi tænker ikke ret meget på hvad Gud siger og tænker, sådan kan vi blive ved med at finde kødets lidenskaber og begæringer.

Er du klar over. Det er sådan vi alle uden undtagelse, er i vort kød? Du er sådan og jeg er sådan i os selv. Vi får et valg, enten at leve i vort køds lidenskaber eller overgive kødet til døden på korset.

Hvordan kan jeg se det?

Du ser her. At det er nogle synlige ting, du behøver altså ikke at have særlig bedømmelses evner for at kunne se at de ting er forkerte og hører hjemme på korset. Du kan se det. Du kan høre det. Du kan nemt mærke det i din samvittighed.

Hvor er grænsen?

Grænsen for hver enkelt person, er det lys hver enkelt selv har i det givende øjeblik, hans egen samvittighed, eller den personlige samvittigheds pagt den enkelte har indgået med Gud. Det man gør mod bedre vidende, er kødets gerninger eller det gamle Adams menneskes gerninger.

Lyv ikke mod hver andre I som har afklædt jer det gamle menneske med dets gerninger. Kol. 3, 9. Men, vi skal heller ikke begynde på at lyve over for os selv, ved ikke at ville erkende vort køds lidenskabers liv og gerning. Da du blev født på ny fik du Guds lov skrevet ind i din samvittighed. Du fik en ny Ånd, som påtaler via din samvittighed, når du synder, eller lever i dit køds natur, så du kan få det korsfæstet. Grænsen er at du kan overskide din egen samvittighed, ved at du ikke vil høre efter din samvittighed, men bliver ligeglad.

Du kan godt bilde dig selv og andre ind du er på korset men.

Når man f.eks. bliver gal over at noget falder ned eller går i stykker, eller om man smigrer (fifler) for den rige i håb om at få gaver af ham, da viser det at kødet ikke er korsfæstet, at det gamle Adam menneske, dig og jeget, ikke er aflagt, hvis man da ved at vrede og smiger er synd, hvilket man jo i almindelighed, jo nok ved ikke er godt eller rigtigt at gøre.

Forbandet være enhver der hænger på et træ. Gal. 3, 13.

Når vort gamle menneske blev korsfæstet med Kristus, så betyder det det samme som, at vi efter kødet, som naturlige mennesker, er en forbandet ting i Guds øjne. Nu gælder det om at vi også i vore egne øjne bliver en forbandet ting efter kødet, så vi sætter en streg over alt vort eget, og ikke bygger på vores egen forstand, eller lever i vore følelser. Der ved bortfalder megen indbildt storhed af forskellig slags, og meningsdiskussionerne og skriftkloges forstandsmæssige snak dør helt ud.

Den som anser sig selv for at være en forbandet ting efter kødet, har i sandhed truffet det rette, og det vil hjælpe det menneske til at være takkelig både i Guds og menneskers øjne. Frem for alt vil det hjælpe hver enkelt til at få virkeliggjort det at være korsfæstet med Kristus. Det være langt fra mig at rose mig uden af vor Herre Jesu Kristi kors, for ved det er verden blevet korsfestet for mig, og jeg for verden. Gal. 6,14.

Jesu Kristi kors er i sandhed det eneste som er værd at rose sig af! For på det kors blev vort gamle menneske engang for alle korsfæstet, så vi ikke længere lever, men Jesus Kristus lever i vort sted, om vi da er ordets gøre i troens handling.

På det kors har vi nu anledning til at blive medkorsfestet alle sammen, ved at vi tager dette troens skridt og i tro siger Gud tak for vores egen korsfæstelse! Det gælder om at vi benytter anledningen, medens det heder i dag, i morgen kan det være for sent for os. Det er en velsignet og kraftig dobbelt korsfæstelse som finder sted. Jeg korsfæster verden, forkaster den. Dog ikke sådan at jeg går stolt forbi min næste som de skriftklog og hyklerne gør. En følge af det, er at den korsfæster eller forkaster mig. Sådan bliver jeg da verden helt kvit. Verden er da død for mig og jeg er da død for verden, og dens lyster, og den har ikke længere nogen som helst krav på mig. Hvad skal verden da med en som er død? Kan en død da leve? Jeg får den tilpasse afstand til den, dog uden at glemme at alle er elsket på ligefod med mig. Korset står i mellem mig og verden. Der bliver et skel mellem verden og dens tomme døde lyst og mine nye lyst er som står til det guddommelige og evige, og ikke til det gamle forgængelige livs lyster. Hvad skal vi med døde gerningers liv og døde lyster når vi har fået et helt nyt levende liv i troen på Jesus Kristus og Han nu lever i stedet for os?

Netop fordi, den sande korsfæstelse af gamle Adams natur og liv mangler, i mange kristnes liv er der så usigelig meget elendighed i mange af Guds børns hjerter, sind og liv. Mange har ikke den forståelse som Paulus havde. DE mangler Åndsåbenbarelse så de når til den Sandhed at de må dø, lægges i jorden som et hvedekorn først før de kan leve og det er korsvejen der skal til i deres liv.

Mange lever i den uhyggelige store misforståelse at det gælder om at holde sig så nær verden som mulig, dog uden at falde helt udenfor visse moralske regler. Man behøver jo ikke at være helt enige med verden, men man må dog have lidt med den at gøre fordi, ellers er man jo helt udenfor alt og alle og bliver betragtet som værende sær eller ligefrem over hellig. Det kan være mange fordele ved det, mener man. Men, ak og ve! det er netop det modsatte!

Gid du dog var enten varm eller kold siger Jesus Kristus, men fordi, du er lunken har jeg tænkt Mig at spytte dig ud af Min mund. Leger man med syndens ild, vil man på et eller andet tidspunkt brænde sig frygteligt.

Korset støder an.

Korsets anstød skal ikke gøres til intet. Gal. 5,11. Vi skal tage den vanære, nedværdigelse og evt. forfølgelse som følger med korset. Gal.6, 1 2. Om vi virkelig er Jesu disciple vil vi få selv samme etiketter påhæftet os af de vantro, som også hånede Jesus. Det vil de gøre fordi, de fornægter korset og det kraft, som for de vantro og verden er det rene galskab og idioti at leve på og i. Har de forfulgt jer, som de forfulgte profeterne og alle de andre der var før jer, vil de også forfølge jer.

Jesus Kristus, kaldte de for: En synder Joh.9,24. En dranker Mat.11,19. En sindssyg Joh.10,20. En falsk lærer Joh.7,12. En besat af Djævelen Mat. 12,24. Han kom til sit eget, og hans egne tog ikke imod ham! Joh. 1, 11. Hans brødre, det jødiske gudsfolk, pågreb ham og tog hans liv ved korsfæstelse. Den kødelige Kain tog Abels liv og det kødelige Israel tog Jesu liv. Han faldt for brødrehånd, men deri lå hans sejr. Djævelen fristede ham i ørkenen til at gå en lettere vej, men Jesus forblev på korsvejen uden at lade sig friste til frafald. Sådan er enhver liv som har korsfæstet sig selv og sin gamle kødelige natur. Det menneske som har den kødelige natur vil altid forsøge på at få andre korsfæstede ned at korset og over i det liv de selv lever.

Her står mange kristne, desværre af, og vil ikke gå længere end til korset. De synes det er for hårdt sådan at skulle dø. De kommer på den måde til at leve et korsfornægtelses liv, og ender deres jordiske dage i kødets livs gerninger, uden løn for deres møje og besvær med at holde facaden eller skansen så folk dog kunne se de var kristne, dog uden at gå på den smalle korsvej.

Men vi forkynder Kristus som korsfestet, for jøder, (gudsdyrkere i det ydre) anstødssten for hedninger en dårskab/idioti. 1. Kor.1,23. Det anstødelige for gudsdyrkere er ikke det at Kristus blev korsfæstet, men den store og stærke betydning af det, nemlig at det er ensbetydende med vor egen personlige korsfæstelse. At det ubønhørlig er forkastelse af alt vort eget, at selv det vi mener, er godt, at det vi selv mener, er gode gerninger slet ikke kan bruges til noget som helst. At det absolut skal forkastes, at det ikke skal respekteres på som helst måde. At alt med at vi vil finde vor egen værdi og såkaldte gode egenskaber er erklæret for dødt og begravet. At alt det vi mener vi er ikke har værdi i Guds øjne. Vi er kun som de døde ben uden noget som helst kød på. Vi er og bliver

nøgne uden påklædning af nogen art, medmindre vi da er iklædt Kristus og det som medkorsfæstet. Død og begravet.

Des bedre man synes om sig selv, og mener man indeholder en masse værdier i sig selv, des klogere man er i sine egne øjne, desto mere dødt er det liv man lever, uden Åndens liv er det intet liv. Derfor skal korset uforkortet stå ved magt til en hver tid, og i enhver livs situation, en død klager jo ikke, en død kræver jo intet!

Hvad er det som skal stå ved magt, urokkeligt og uforkortet? At, alt vort eget; er dødsens! At det ved Jesus Kristus blev fastnaglet til korset, og derfor hører hjemme der. For at Kristi kors, ikke skulle tabe sin kraft. Ordet om korset er en Guds kraft til frelse.

Hvilken kraft er det i korset, eller i ordet om korset?

Jo, netop den Guds kraft, som gør det af med vort gamle Adams menneske og dets gerninger, den kraft som frigør os fra syndens magt så vi ikke længere skal være slaver af den og tvinges til at tjene vort kød, men nu frit kan tjen vor Gud i Hans Ånd og sandhed. Det er den Guds kraft som vi har fået ved den nye fødsel og det liv Gud har tiltænkt os. Vi skal vandre i Guds Søns fodspor i Hans lys fra Herlighed til herlighed i troen på Guds Ords kors.

Korsets kraft udelukker kødets gerninger, som både frigører os fra det vi på forhånd ved er synd, og fra alt det som vi efterhånden som vi vokser i troen, får vide er synd.

Korsets kraft og gerning, er at korsfæste selvfølgelig! Korsets nagler holder den korsfæstede fast til korset, så det menneske ikke kommer der hen hvor det ellers selv ville gå hen. Den gerning korset udfører, er altså at dræbe os, efter kødet. Vi dør først en gang for alle fra os selv, fra vort store og stærke jeg, så langt so m vi kender det, vi dør lidt hele tiden for til sidst helt at dø bort fra os selv, så at Kristus på den måde gør sin vækst i os, så Han vokser og vi bliver mindre og mindre for hver dag der går. Den som ikke bærer sit eget kors og følger efter Mig, det menneske kan ikke være min discipel. Luk. 14, 27.

Da overgav han ham til dem til at korsfestes. Så trak de Jesus med sig , og han bar sit kors og gik ud ti det sted som kaldes hovedskalle stedet, på hebraisk Golgata. At bære sit kors, kan ikke betyde noget som helst andet, end en eneste ting, nemlig selv frivilligt at gå op på korset og blive der, lige som Jesus gjorde det.

Det er uforbederlige forbrydere som korsfestes.

Hvem vil bære det kors hvortil det menneske selv skal nagles? Den som anser sig selv efter kødet, for at være uforbederlig forbryder, og som derfor er taknemlig for at blive fri for sig selv efter kødet. Hver den som indser at alt ens eget netop er det som står ens egen lykke og fremgang i vejen.

Der bliver både talt og sunget meget om at komme til korsets fod, det på trods af, at Skriften ikke taler om det. Skriften taler derimod om at være korsfestet med Kristus, om at være på korset. Ved korsets fod kan alle slags mennesker stå. Det er kun dem der virkelig er kommet til sandhedserkendelse, ved tro, som virkelig hænger sammen med Jesus Kristus på korset. De som ved sand omvendelse og erkendelse af dem selv har indset, at der kun er døden tilbage for en synder, og nu hader sit eget li v til døden, og som nu elsker Gud af hele sit hjerte, sådanne bliver ved tro, delagtige i Kristi død og i Kristi li v, sådanne mennesker som for enhver pris vil vandre i Kristi fodspor, også selvom det koster ens eget liv.

At få sin synd tilgivet, det kan man opnå ved korsets fod, og det koster ikke noget. Det er en fri og gratis tilgængelig gave fra Gud, til alle mennesker, som kommer til Gud ved Jesu kors. Men det giver ikke sejren over sig selv og kødets syndighed. Det får man på korset. De som er ved korset, kan synde. Det kan man ikke på korset, men, man kan falde ned fra korset og derved falde i en synd,

da må man gå tilbage til den korsstilling man før var i. Måtte mange i denne tid få deres øjne åbne for denne velsignede troens hemmelighed! Nem, som et virkeligt liv, at det ikke længere er mig der lever men Jesus Kristus lever fuldt ud i mit sted fordi, jeg døde og opstod med Ham.

Agt vel på dem som vandrer således som I har os til forbillede! For mange vandrer, som jeg ofte har sagt jer og nu endda med tårer siger som om de var fjender af Kristi kors, hvis endeligt er fortabelse, hvis gud er falsk, og som sætter sin ære i sin skam, de som begærer jordiske ting. Fil. 3, 17-19. Her tales jo om eksempler som værdige efterfølgere for menigheden, som er alle troende som er indpodet på det sande vintræ (Joh.15). Her tales selvfølgelig om troende, som er tro overfor skrifternes Jesus og Hans Ord.

Paulus havde ofte talt til dem om denne sørgelige kendsgerning at mange af de troende vandrede som fjender af Kristi kors. Det samme gør mange navne kristne også i dag. Nok tror de på en frelser, men at følge Ham koster for meget af deres eget. Ikke at de ikke erkender den sandhed, at Kristus blev korsfæstet, men, man er fjende af korslivet, man er fjende af Kristi kors fordi, dets gerning er at korsfæste kødet med dets lyster og begæringer. Mange ser korslivet som værende dårskab, de har nok ord for at leve som kristne men de er døde i deres eget køds begæringer.

Når man gerne vil leve sig selv til behag frem for Gud, da bliver man ganske naturlig fjende af det kors hvis mission er at korsfæste ens selvoptagede og selvtilfredsstillelse ved at begære alt muligt jordisk, fråseri og havesyge. Skriften formaner til nøjsomhed, og siger at fråseri og overdrivelse af at leve og pral med jordisk gods, ikke er af Gud, og at vi, om vi elsker verden eller de ting som er i verden, ikke har kærligheden til Gud i os. 1. Joh. 2, 15-17.

Folk spotter altid korset og dets bærer, i sær den der hænger der bliver til spot.

1. Tim. 6, 6-11. Da de var kommet til det sted som kaldes Hovedskallen, korsfæste de der både ham og ugerningsmændene, den ene på hans højre og den anden på hans venstre side. En af ugerningsmændene som hang der, spottede ham og sagde: Er i du ikke Messias? Frels dig selv og os! Men, den anden svarede og irettesatte ham og sagde: Frygter du ikke en gang for Gud, du som dog er under samme dom? Og vi med rette for vi får igen hvad vore gerninger har forskyldt; men denne mand har ikke gjort noget galt. Og han sagde: Jesus! kom mig i hu når du kommer i dit rige! Og han sagde til ham: Sandelig siger jeg dig: I dag skal du være med mig i Paradis. Luk. 23, 33, 39-43.

På det midterste kors hang Guds Søn, fordi han frivillig blev menneskesøn, fordi han fik del i kød og blod på lige fod med os, fordi han iklædte sig menneskelig egen vilje som os, husk lige på, Jesus kunne frivilligt have valgt at gå en anden vej, men han valgte frivilligt korsdøden og opstandelsen, netop, fordi han aldrig gjorde denne vilje, men altid fornægtede den og gjorde Faderens vilje, fordi han aldrig gjorde synd, fordi han elskede alle mennesker, og stadig elsker os alle, til frelse og sagde dem sandheden. Der hang Jesus som hele sit liv i denne verden havde båret sit kors, havde fornægtet sin egen vilje, han som alt så åndelig talt, havde levet korsfæstet hele sit liv, fra den dag han blev gammel nok til at forstå sig på det. På dette kors hang ugerningsmænd, lige som os, som altid havde gjort sin egen vilje og ikke Guds vilje, som havde. Levet i synd. Men det var alligevel en stor og væsentlig forskel på de to. Den ene var hård og van tro, den anden var ydmyg i sin selverkendelse. Den ene forhærdede sig, og blev derfor udenfor, medens den anden blev med Jesus i Paradis. Ingen af de to havde vandret i Jesu fodspor, og de fik nu ingen anledning til det.

Sådan er det med enhver som omvender sig på sit aller sidste. Alle må vi begynde, som den ene røver, med bøn om benådning eller syndernes forladelse/tilgivelse. Vi begynder alle som en røver, alle har vi stjålet Gudslivet og gjort livet til vort eget. Men, om nu denne røver er et forbillede på vores frelses begyndelse; så er det ikke der med sagt at han er et forbillede på fortsættelsen, på vor frelses korsvandring. Mange er kaldt til, og får anledning til, at efterfølge den midterste af de korsfæstede, til at vandre i de fodspor som han har efterladt, han som ikke gjorde sin egen vilje, men som altid levede korsfæstet.

Sagen er den, at alle mennesker, enten de ved om det eller ikke, sorterer ind under, eller efter følger, en af disse tre korsfæstede. De som ved Guds nåde sejrer, hører hjemme under den midterste

kolonne, de som ikke sejrer, men som erkender sin synd og beder om syndens forladelse/tilgivelse, under den anden kolonne, og de som forhærdet sig og ikke beder om tilgivelse, hører hjemme under den tredje kolonne. Det er betegnende at så mange troende selv anser den ene røver som sit forbillede og eksempel, og finder sin trøst derved, ligesom de af samme grund fortrøster sig til tolder bønnen. Det rigtige ved dette er at sådan må man nødvendigvis begynde. Den store fejl ved det er, at man tænker at man nødvendigvis også må fortsætte sådan indtil enden.

Det er pladsen med Kristus på det midterste kors som desværre ofte er ukendt og kun lidt forkyndt og benyttet, som er den rigtige plads for enhver kristen. Vil du gå korsvejen og selv blive som Jesus? Vi du spottes for Hans navns skyld og selv at blive en tåbe i andres øjne? Og de som gik forbi spottede ham og rystede på hovedet og sagde, frels dig selv! Er du Guds Søn, da stig ned af korset! På samme måde spottede ypperstepræsterne også Jesus, tillige med de skriftlærte og de ældste (i dag kaldes de for lederskab og menigheds råd) hånede ham og sagde. Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse! Lad ham nu stige ned af korset, så skal vi tro på ham! Mat. 27,39 - 42. Jesus kunne sagtens være steget ned af korset; men Jesus valgte at blive på korset. Husk Jesus havde sin frie vilje, lige som du og jeg. Men hvad er vort frivillige valg?

Jesus Kristi efterfølgere bliver spottet på samme måde, fordi de ikke, som andre mennesker, kan leve sig selv efter sine egne lyster, og køds begæringer mod Jesu Ånd, de har fået en ny Ånd i deres indre og lever ikke længere for sig selv men for og i Ham som elskede dem først, men de må stadig fornægte sin egen vilje, og tillade Guds vilje ske. De skal ikke men, de har valgt det, de vil det, fordi, det er Guds viljes ønske for de enkelte, og fordi det lønner sig bedst for dem. Vi vil også blive vel modtaget og elsket, om vi bare vil stige ned af korset og være som andre folk. Men, vi vælger hellere at følge Kristus. Her med er ikke sagt, vi er mere syndfrie eller selvretfærdige end andre, vi er mennesker på ligefod med alle andre, der findes ikke et eneste retfærdig menneske, ingen gør ret ikke en, heller ikke os i os selv, derfor må vi blive på korset sammen med Kristus ellers gør vi kun religiøse døde gerninger i vort døde køds liv.

Da sagde Jesus til sine disciple: Vil nogen følge efter mig, da må han fornægte sig selv og tag, sit kors op og følge mig, læg lige mærke til det er dit ikke andre kors Jesus siger du skal tage op, mange har jo så vældig travlt med at få andre korsfæstet, ved at pålægge byrder og moralske regler og love, som de ikke engang selv formår at efterleve. Matt.16,24. Jesus sagde til alle, også dig: Vil nogen leve efter mig, da må han fornægte sig selv og hver dag tage sit eget kors op og følge mig. Luk. 9,23. Vi ser her, at det ikke er nogen selvfølge at følge efter Jesus, gå i Hans fodspor efter Guds vilje, selvom man er omvendt. Det er, tværtimod, et meget stort spørgsmål, endda efter, at man er blevet hans discipel. Hvis nogen virkelig vil følge ham, efterleve Hans liv, da får han her god besked om hvad han skal gøre for at være tro efterfølger af sit korskald, hvis det skal lykkes, er det livsnødvendigt at have samme Ånd som Jesus har, man kan ikke leve i sit kød og tro man selv kan korsfæste sit køds lidenskaber og begæringer, det kan kun ske ved Ånd og i Sandhedens Liv. Jesus Kristus er Vejen, Sandheden og selve livet. Ham må leve i vort sted og selv tage os med i sit liv på Hans livs vandring i og med os.

Spørgsmålet er og bliver hvad gør vi med vores egen vilje? Det er det alt drejer sig om! Vi har alle en kolossal og mangfoldig egen vilje, som står Guds vilje i mod. Det er da indlysende at, begge disse modstridende viljer ikke kan ske samtidig. Gør jeg min egen vilje, da bryder jeg Guds vilje. Gør jeg Guds vilje, da har jeg også brudt, eller fornægtet, eller korsfestet, min egen vilje.

Vil jeg gå den samme vej som Jesus har gået, den vej han har banet, da må jeg hver dag fornægte min egen vilje og tage mit eget kors hvor til min egen vilje skal fastnagles, fordi, det gjorde Jesus. Og sådan er hans fodspor.

Både Kristi lidelser og hans efterfølgeres lidelser er af tre slags.

Legemlige lidelser, fysiske og psykiske. Han led idet han blev fristet. Hebr.2,18 og 5,7. Altså lidelser ved at fornægte egen viljen. Lidelser over alle som ikke ville modtage hans ord og hans frelse, her gælder det også frelse fra sig selv og sin egen vilje. Jesus Kristus levede som korsfæstet hele sit liv. Hebr.12,2. Han er Mesteren i dette, og gør selv sit eget korsværk færdig i hver enkelt der frivilligt vælger Hans vej og ikke sin egen vej. Og han lærer det fra sig til sine disciple.

Når det står at Jesus Kristus fordømte synden i kødet, Rom. 8,3,da betyder det netop at han fornægtede eller fordømte egenviljen, så den aldrig kom til udførelse. At være korsfestet med

Kristus, vil også sige, man er et` i Hans lidelser, og at man i praksis, i det daglige liv, uafsladeligt siger Nej. Nej og atter nej, hver gang man fristes. At samtykke og sige ja, vil være det samme som at stige ned af korset.

Det korsliv bliver en, stadig servering af et nej til alle kødets lyster og lidenskaber og egenvilje. Her gælder det om at være trofast, og ikke gøre nogen undtagelser, samt aldrig at blive træt af at sige nej. Han som bar alle vore synder i sit legeme (svensk over s.) op på træet, for at vi skal afdød fra vore synder og leve for retfærdigheden. 1. Pet.2,24. At Jesus Kristus døde, er en ting; men at vi skal afdø (dø bort fra), det er noget helt andet. Men, netop derfor var det Jesus Kristus døde, siger Peter.

Hvordan skal vi som lever dog dø?

Hvordan kan vi nu i levende live, leve som en død? Jo, derved at vi tror os kors fæstet med ham, korsfæstet for alt det som står Guds vilje, sind og væsen, godhed og retfærdighed, imod. Vi skal regne os selv for døde, således at vi uhindret kan leve for retfærdigheden. Retfærdigheden er Guds riges retfærdighed i os, nemlig Jesus Kristus i os og vi i Ham, ved at vi er total et med Ham i alle ting. Som Peter udtrykker det. Når vi først er kommet op på korset, og der næst tror fast bliver der (ikke stigende ned af korset igen), da vil vi være helt døde fra synden, og vi skal ikke længere bekymre os om syndens tendenser i vore liv, vi er da helt døde fra synden.

Det er sandt nok det som man ofte i vantro siger, at man synder så længe man lever, når man bare tolker det ret: så længe man lever selv, så længe man ikke er korsfestet med Kristus, så længe synder man, og kan ikke andet. Vi som er afdød fra synden, hvordan skulle vi endnu kunne leve i den? Rom.6,2.

Mister livet for Jesu Kristi skyld.

Den som vil bjerge sit liv, skal miste det; men den som mister sit liv for min skyld skal finde, eller få, det. Mat.16,25. Også vi er skyldige til at sætte livet til for brødrene.1. Joh.3,16. Alle er i almindelighed bange for at miste sit liv, og gør alt for at bjerge det fra den naturlige død. Kun undtagelsesvis er det i denne betydning behov for at sætte livet til; men om det skulle være behov for det, da gælder det også om at gøre det, og derved sige nej til sit liv.

Jesus Kristus satte også selv sit liv til for os.

Men det er alligevel i åndelig betydning at dette ord har sin største rækkevidde. Hvad betyder det så, åndelig talt, at sætte livet til? Vores vilje er vort liv, vort selv liv. Sådant kaldes da også en dødende persons testamente for hans, sidste vilje. At opgive, fornægte eller ofre, egen viljen, det er at sætte livet til, at miste sit liv. Når der i stedet er en anden persons vilje skal ske, da er det i sandhed den andens liv som står ved magt, medens mit liv tabes.

Paulus havde lært at regne sit liv for tab. Om vort legemlige liv bliver taget, er det jo og så en dens vilje som sker, og vores vilje kan ikke ske længere. En død kan jo heller ikke dø to gange. Om vi er døde så kan vi jo ikke dø igen, man begraver jo ikke en død to gange. Vi kan ønske hvad der skal ske men de andre bestemmer. Derfor står det ord i forbindelse med at fornægte sig selv og tage sit eget kors op. Hvor har v i anledningen til at miste vort selv liv, vår egen vilje? På kor set! Det er altid denne ene og samme løsning: Jeg er korsfæst med Kristus.

Død med Kristus.

Tror vi, at vi døde med Kristus, da tror vi at vi også skal leve med ham. Rom.6,8. For er vi døde med ham, skal vi også leve med ham. 2. Tim.2,11. At leve med ham, det betyder ikke bare at få evigt liv, men det betyder egentlig at sejre med ham, at sejre som han, at vandre i hans fodspor, at leve Hans liv.

De fleste tænker. Det er helt umuligt i denne verden. Men her har vi nu fået angivet grunden til at man ikke tror på sejer i sit liv. Man tror sig ikke død med ham, kors fæstet med ham. Og på den måde lever man et korsfornægtelses liv, lige som alle ufrelste gør, man fornægter korset og dets kraft. Det er først når man tror sig død med ham at det kan give nogen mening i at tro sig delagtig i hans sejrende liv. Hvorfor det? Fordi det gamle menneske er umuligt. Det kan og vil ikke være Guds lov underdanig. Men når man ved delagtighed i Kristi død er blevet det kvit, da er man, derved blevet helt færdig med det som gør det umuligt for enhver at holde Guds bud eller gøre hans vilje.

Ser du ikke nu denne vidunderlige løsning både på vanskeligheden og på gåden? Da tror vi at vi også skal leve med ham. Ikke ellers! Ikke uden at vi, ved tro, regner os for døde med ham. Idet vi har gjort det op med os selv, at en er død for alle, derfor er vi alle døde sammen med ham. 2. Kor.5, 1 5.

Det gælder nu om, at vi er Ordets gører og ikke kun dets hører.

Det er nu, vi må gøre op med os selv, at vi er døde i Kristus Jesus, at vi tilegner os det ved tro, og i alle ting opfører os som sådanne, som de som ikke har noget at sige, som ikke har nogen egenvilje som skal ske. Da bliver det sejer! Men nu er vi løst fra loven, i det vi er døde fra alt det som vi var fanget under. Rom.7,6.

At Kristus er død, det er almindelig kendt; men at vi er døde, at denne død kan blive virksom i os, det er højst ukendt. Må det også blive kendt og tilegnet i tro, af Guds nåde!

Vi er døde fra alt det som vi var fanget under. Hvad var det?

Det var syndens magt, kødet med dets lyster og begæringer, det gamle Adams menneske. Det var løgn, vrede, misundelse, ufordragelighed, bagtalelse, urenhed, fornærmelse, bekymring, havesyge, og ond mistanke o.s.v. For øvrigt er det meste af de ord vi kan sætte mis foran imod Guds vilje. Fx Mistænksomhed, mismodighed, misforståelse af vor næste osv.

At snakke sig fra det nytter ikke.

Du kan blive korsfestet med Kristus og dø fra alt det som du er fanget under, som du er en slave af. Plukker du bladene af et træ om sommeren, så vil det vokse blade ud igen, for da er det liv og virksomhed i træet; men når vinteren kommer, behøver du ikke tage din finger i bladene; de falder af alligevel; fordi, da indtræder det en slags død i naturen. Og det vokser ikke noget ud i gen, så længe denne død varer. Må det snart blive sen høst for din syndige natur, kære læser, med rigelig løvfald! Ja, må det blive evig vinter for dit kød, og evig sommer for din ånd!

Og kende fællesskabet i og med hans lidelser, i det jeg bliver gjort lige med ham i hans død. F i 1.3,10. Fordi, er vi blevet forenet med ham ved ligheden med hans død, så skal vi også blive det ved ligheden med hans opstandelse. Rom.6,5. De lidelser som gør os lige med Jesus i hans død, det er de

lidelser ved at fornægte sig selv, ved at egen frie vilje at vi lider korsdøden. Det er en vej som gør ondt i vort kød men gør os veltilpasse i vor Ånd. Ja, at leve, er at dø sammen med Jesus Kristus.

Herlighedsglansen i de dødes opstandelse bliver højst forskellig.

1. Kor. 15, 41 og 4 2. Den står nøjagtig i forhold til hvor meget vi her i nådetiden er blevet forenet med ham ved ligheden med hans død. Paulus havde grebet forfærdelig meget af Kristuslivet. Hvad han ikke fuldt ud havde grebet, det var den fulde og hele forening med Kristus i hans død. Dette jagtede han efter at gribe! Det bør vi også gøre. Når vi trofast, fra dag til dag og fra år til år, regner os korsfæstet med Kristus, og ved tro bliver på korset, da indtræder døden virkelig lidt efter lidt, vi dør dagligt lidt mere bort fra os selv. Vi bliver ligedannet med Kristus, på korset, efterhånden som Kristus selv ved sin Ånd gør sit værk i os færdige, eller som Han får lov til at gøre Sin vækst, ved at vi bliver mindre og mindre for til sidst at være helt medkorsfæstede og døde fra os selv. Og i samme grad som vi bliver ligedannet med ham, bliver ånden i vort indre ligedannet med hans herlige liv.

Regne sig virkelig død for synden.

Sådan skal I regne jer som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus. Rom. 6, 11. Man må ikke opfatte dette som, som om det var sagt at det ikke er en virkelig død det her er tale om. Ordet som, står ikke i grundteksten. Hvis vi tror at det menes at vi skal være virkelig levende for Gud, så må vi også tro at vi skal være virkelig døde for synden. Ordene som døde, skal betyde, som virkelig døde, ellers om de som i sandhed er døde.

Hvordan er det altså at et menneske kan få virkeliggjort det at blive korsfestet med Kristus? Ene og alene ved tro! Ved personlig tro på det fuldbragte værk, ved personlig tro på at vor egen virkelige

død for synden hører med til det fuldbragte værk, ved personlig tro på de skriftsteder som gælder denne sag. Og ved tro på det arrede er sket for over 2000år siden sammen Jesus Kristus.

Døbt til hans død.

Eller ved I ikke at alle vi som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død? Rom.6,3. De fleste ved ikke andet end at de blev døbt for at kunne sige at de var døbt. Det var kun noget som skulle gøres for at det skulle være gjort. Men dåben er også en god samvittigheds pagt med Gud. 1. Pet. 3,21. Den som bliver døbt, indgår altså en pagt, eller kontrakt, med Gud. Om hvad? Om at dø fra alt sit eget, om alle sit livs dage at holde kødet med dets lyster og begæringer korsfæstet, om at al egenvilje skal være døds dømt, og al tid trofast hengive sig til døden så snart den melder sig. Dåben er en bekræftelse på at man er gået over fra døden til livet og nu helt har aflagt det gamle menneske, sådan at man kan vandre/leve i et nyt liv. Et liv hvor der ikke længe er mig der lever men Jesus Kristus lever fuldt ud i mit sted. En er død, altså er vi alle døde.

Vi blev altså begravet med ham ved dåben til døden, fordi. Ligesom Kristus blev oprejst fra de døde, ved Faderens herlighed, sådan skal vi også vandre i et helt nyt liv. Rom.6,4. Vi bliver døbt til ham som døde og opstod for os. Og vi bliver døbt til at dø selv: til at dø bort fra os selv, og syndens herredømme har da ikke længere nogen magt over os, vi er jo døde og begravede med Jesus Kristus. Og vor gamle Adams natur hænger på Golgata kors.

Når I nu er døde, så dø helt.

Kol. 3, 3-9. Vi er alle døde ved Kristi legeme. Vi skal alle være døde. Vi skal ikke spille død og lade som om vi er det i kristne kredse eller når vi er sammen med andre, da lyver vi over for os selv og andre. Paulus siger: Så dø da helt! Se nu til at få virkeliggjort det!

Hvad skal dødes?

Alt sammen! Alt det som ikke er. af Gud! Alt det som er af kødet! Derfor står det i vers 8 og 9: Men nu skal også I aflægge det alt sammensåsom, kødets gerninger, nemlig: vrede, hidsighed, ondskab, spot, skammelig snak; lyv ikke om hver andre (kun nogle få eks eksempler) I som har af klædt jer det gamle menneske med dets gerninger.

Altid bærende Jesu død med os i legemet, for at også Jesu liv skal åbenbares i vort legeme/krop. For endnu medens vi lever, hengives vi stadig i døden for Jesu skyld. for at også Jesu liv skal åbenbares i vort dødelige kød. På den måde er døden virksom i os. 2. Kor. 4,10-12.

Hvad er dødsens virksomhed?

Kun den ene at bringe i døden, at hente til dødsriget. I al mindelig forstand henter en til døden, til korsdøden på Golgata. Men denne døds virksomhed i os består ikke bare i at bringe den enkelte i døden en gang for alle, men også i at det i hver enkelt af os må ofres mere og mere til døden. Det sker efterhånden som vi bliver oplyst af Guds Ord ved HelligÅnden i vore hjerter. Netop sådan foregår vor helliggørelse, og det sker alt sammen ved at vi tror og er Jesus tro i efterfølgelse og i døden .

Hvis det dør.

Sandelig, sandelig siger jeg. Hvis hvedekornet ikke lægges i jorden og dør, bliver det kun dette ene korn. Men, men hvis det dør, bærer det megen frugt Den som elsker sit liv, mister det, og den som hader sit liv i denne verden, skal bevare det til evig liv. Joh. 12, 24 og 25. Hvis det dør.

Hvilke enorme frugter hans liv (hans død) har båret!

Det eneste som gælder, siger Paulus, er en hel ny skabning i Jesus Kristus, ikke først og fremmest er det synden som ikke gælder længere, som ikke skal blive stående. Og dernæst kommer turen til alt andet som ikke tilhører den nye skabning. Alt det vi med et ord kan kalde for menneske værk, det skal vi og så afdø fra. Det skal ophøre. Og det bliver nok et omfangsrigt kapitel! Fordi, en masse velment humane ting er kun gjort i kødet, som menneskeværk og vil ikke bestå. Det kan være velment, men gør alligevel skade. Alt sådant noget ligger derfor udenfor Ordet. Den som taler i menigheden, skal tale som Guds ord, og den som handler, skal og så handle efter Guds ord.

Der findes en masse menneske værk blandt Guds folk.

Det er ikke de verdslige, som står Guds sandheder mest imod. I dag, som på Jesu tid, er det de religiøse som mest står sandheden imod, især de religiøse ledere, de som har sit levebrød af religiøsitet. Disse går mere op i deres lønforhold, ansættelses forhold med indlagt ferie og en stor humanitær indsats for at gøre noget godt, gøre en forskel, end Guds Sandheds forkyndelse og liv. Hvorfor råbte de: Bort med ham! Korsfæst ham! Fordi han elskede dem så højt at han sagde dem sandheden! I dag har mange slået profeterne ihjel og de sande forkyndere får at vide, bort med dem, korsfæst dem, ud bort fra vore religiøse enemærker.

Forlige dem begge i et legeme med Gud, ved korset.

Ef.2,16. Det er yderst vanskeligt at få menneskene forligt bare i de væsentligste punkter, bare i hovedsagen, nemlig at være et i Jesu Kristi Ånd og liv med Ham som hovedet for menighedens folk, og ikke i en organiseret menneskelig enhed. Der som det da lykkes, synes man det er rent storartet. Men i Kristus Jesus er vi kaldt til et helt nyt og anderledes liv i Ham. Vi skal alle være så et i Jesus Kristus at vi er som lemmerne på samme legeme er et – et med hverandre og et med Gud, i den helt samme Jesu Kristi Ånd, som de første kristne fik på pinsedagen.

Menneskene er, kan vi sige, umulige. De diskutere, skændes og slås og er uenige både i stort og småt så længe de lever! Ja, så længe de lever, det er netop punktet. Derfor tog Kristus os alle med sig, i og ved det ene legeme, som han påtog sig, op på korsets træ. Vi kan sige, åndelig talt, at korsets nagler går gennem os alle efter kødet, at de holder os alle sammen, fastnaglet eller fast sammentømret i Jesus Kristus i kraft af Hans Ånd. Når vi får at se det, ved troens Åndsåbenbarelse, og holder fast ved det, i Jesu Ånds tro, ikke ved vor egen tankers tro, da kan det først blive fuldstændig

enhed i Sandhedens livs Ånd, vedvarende og stadig tiltagende enhed, i det vi vokser sammen med Jesus Kristus i Hans lidelser og liv.

Akkurat som vår korsfæstelse med Kristus er den enkeltes enhed med Gud, så dan er det og så i sandhed de enkeltes enhed med hverandre, i troen på Jesus Kristus.

Vidunderlige korsets ord! Vidunderlige kraft og virkning! Fordi, om I lever efter kødet, da skal I dø; men om I døder legemets gerninger ved Ånden, da skal I leve. Rom.8,13. Læg mærke til det står ved Ånden. Vi dør i Jesu Kristi Ånd og døder ved Hans Ånd kødets lidenskaber og begæringer, ikke ved at vi selv forsøger på at tage os sammen til at dø.

At leve efter kødet, det er det samme som at fuldbyrde kødets begæring, Gal. 5,16, eller at gøre kødets gerninger, og det er det samme som at gøre synd eller begå lovbrud, brud på de Guddommelige livs love som man kender på forhånd. Såfremt vi vedblivende lever efter kødet, lever vi altså i synd, og da skal vi dø. Hvis vi ikke lever efter kødet, da har vi korsfæstet kødet med dets lyster og begæringer. Vi er da korsfestet for det vi ved er synd. Når vi desuden døder legemets gerninger ved Ånden, da skal vi leve. Lev Jesus Kristus.

Legemets gerninger er jo ofte noget der udspringer af kødets lidenskaber og begæringer mod Guds Ånd. Som kødets gerning er, betegner det vi på forhånd ved er galt, på samme måde betegner legemets gerninger det som et større lys vi også ser er galt efter at gerningen er gjort.

Det kræves to, ting for at leve, sådan at man efterfølger Kristus:

At vi ikke lever efter kødet, at kødets begæringer ophører. At legemets gerninger bliver dødet (dømt, afsat inde fra) efterhånden som de kommer for dagen. At jeg ikke gør det jeg ved er galt. At jeg fortsættende holder op med at gøre det jeg ved er forkert, efter jeg ved Åndens lys får rede på hvad som er forkert. Vi kan ikke korsfeste det vi ikke ved er galt. Korsfæstelsen kan ikke nået længere end den enkeltes lys når. Men så langt kan den, og bør den, nå.

På hvilken måde var det at alt dette kunne virkeliggøres? Ved tro. Nu heder det: Strid troens gode strid! Grib det evige liv (det sejrende liv) hvor til du er kaldet! Stræb efter hellig færd og Guds frygt. Men enhver kan forstå at ingen stræber efter at gribe troen på at man er korsfestet for noget som man elsker at beholde. Altså, før man kan gribe troen på at være korsfestet med Kristus, må man være blevet trætt af sig selv og alt sit eget, ja man må være døds trætt af synden og al selvvirksomhed, sådan at man er taknemlig for at kunne blive korsfæstet med Kristus, taknemlig

for at få ham som Herre over og leder af sit liv. Når man er blevet således indstillet, da vil Gud også sørge for at man får anledning til at gribe troen på at være korsfestet med Kristus.

At være medkorsfæstet medfører sejr.

Et sejrende liv er det desværre ikke mange som tror på. Mange har forsøgt, men har for længst af hjertet opgivet det som synes at være så håbløst. Man tænker ikke en tanke mere på noget sådant. Og det er ikke til at undres over så længe man er uvidende om at det går an at blive medkorsfæstet sammen med Kristus, at det går an at dø medens man lever. Mange ser ikke det står medkorsfæstes, sammen med Jesus Kristus. De tror de skal klare det selv og forsøger igen og igen, men uden resultat. Men det er Gud i Jesus der ved sin Ånd gør sit værk i den enkelte og det er kun et spørgsmål om, i tro at overgive de forskellige ting til døden så tager han det også med sig i døden. Og når det først er dødt så vender det aldrig mere tilbage.

Det er umuligt, i egen kraft og formåen at sejre over synden, hvis man ikke er korsfestet med Kristus. Det gamle menneske kan ikke sejre, hvor meget det end bliver strammet op, eller hvor fromt det end forsøger at blive i det ydre. Netop fordi, det er dødt sammen med Kristus for over 2000 år siden, kan det ikke, som om en død kan noget som helst? Men det kan altså korsfestes eller aflægges.

Når man ikke tror det gamle menneske (Adam) er korsfæstet, er det umuligt at sejre, og om man tror det er korsfæstet, da er det umuligt at synde.

Et af to. Disse to, ting kan ikke forenes; hvad fællesskab er der i mellem lyset og mørket? de kan ikke være til stede samtidig. Er korsfæstelsen tilstede, da er synden borte, og lyset skinner rent og klart, men om synden er til stede, da er korsfæstelsen borte.

Et af de aller største goder her i verden, det er at have hvile i Gud, at være stille og tryk under alle omskiftelser, i alle livets storme, i trængsler og modgang, i alle mulige slags pinlige situationer.

Det er totalt umuligt uden at være korsfæstet, altså død, med Kristus. Det ugudelige (uigenfødte) er som det oprørte hav, det kan ikke være stille, og dets vand er som skarn og slam. Det er ingen fred i sig selv, de der siger, vi skal se efter vor egen fred lyver og Sandheden er ikke i dem, freden er på korset, der hvor vi ikke lever længere i og med Jesus Kristus, i Jesu død og opstandelses liv ligger vor fred og intet andet sted.

Der er en Gud, for de ugudelige. Es.57,20 og 21. Det er det gamle menneske som er så umulig, og så urolig, som ikke kan være stille, i sig selv. Det har mange bekymringer; for det har så meget som det skal tage vare på, og som det er så bange for at miste. Det er også fyldt af mistro og mistanke. Det gamle menneske er dødsdømt, og har derfor en stadig frygt og en uafslædig uro i sig.

Vi må da højlove Gud for denne enestående forløsning og befrielse fra os selv, gamle Adam. Vi må gå op på korset med det gamle livs natur. Da bliver det endelig ro og fred og tryghed. Da kommer vi til hvile i Gud, og får det sådan som Jesus havde det da han lå bag i båden og sov under stormen på Genesarets sø.

Der eksisterer ikke åndelig vækst uden at kødet er korsfestet. Er man ikke korsfestet med Kristus, da er man i kødet, under loven; man er lov træl, syndens træl, og står aldeles i stampe.

Man kan nok få mere bibel kundskab og anden teologisk viden, samt øvelse i at sno sig og snakke for sig, men med ens åndelige vækst er det kun på stedet fordømmelse, synde og få tilgivelse, synde og få tilgivelse, i det uendelige. Det ligger i selve sagens natur at så længe det gamle menneske lever og virker, så længe bliver det også den gamle natur om og om igen. Og dette står jo i stærk modsætning til begrebet vækst.

Først efter at man ved tro har fået at se sig selv hænge på korset sammen med Jesus Kristus, kan det i sandhed blive tale om åndelig vækst. Da bliver det et indbyrdes forhold som jo er det vanskeligste af alt, at fatte og forstå med forstanden, rigtig velsignet. Akkurat som den enkelte ingen vej kommer uden ved at være på korset med alt sit eget, på samme måde kan menigheden heller ikke vokse sammen legemets vækst uden at hver enkelt er korsfestet. Eller m.a.o. består den levende Guds menighed, Kristi legeme, kun af sjæle som er eller bliver korsfestet med Kristus. Fordi, ellers kan man ikke vokse legemets vækst, i en fælles vækst til enheden i Kristus, med Ham

som hele hovedet for menigheden. Det gamle menneske som ikke er korsfestet hindrer væksten, både for menigheden og for den enkelte selv.

Vort gamle menneske blev naglet fast til korsets træ på Golgata!

Naglet blev de! For over 2000.år siden blev det fastnaglet!Fast til korsets træ på Golgata. Rom.6,6. Tak - at det blev gjort!O, så stort, så stort! Tro på dette gir mig sejr nu over synden! Over synden! Ja, i dens mangfoldighed og gru.1. Joh.5,4.Tænk at Jesus Kristus sig iklædte Kød og blod som ospå denne jord. Store gåde Stolte gåde.Ja, dens hemmelighed er meget stor. Rom.1,3. Hebr.2,17. -1. Tim. 3,16. E f. 5, 31, 32. Da han så blev naglet fast til korset, døde både du og jeg med ham. Halleluja!

Halleluja!Tro på de, der ender al vor skam. Rom.7,4. Kol.3,3. - 2. Kor. 5,15. Jeg kan nu se mig selv med ham korsfæstet; For det var jo samme blod jeg er korsfæstet, mød du nu det samme! Syndens stamme fandt der sin endelige død. Gal.2,20. Gal.6,14. Hebr.2,14. Vi skal ikke bære syndens frugter, dem bar han. Op på korset! Så vi alle sejr kunne få. 1. Pet. 2, 24. Rom. 6, 6. Hebr. 4, 15. Gamle Adam må nu dø og ikke mere stå op. Rom.6.2. Rom. 6, 11. Gal. 2, 20. Ef. 4,22. Kol.3,9 - 2. Kor.4,10. Gal.5,24.Nu, kan alle synde byrder lægges af. Kol.3,8. Jak.1, 2 1.- 1.Pet 2,1. Hebr.12,1. 2.Kor. 2,14. - 1.Tim.6 ,12.

Må Gud i disse sidste dage få åbenbaret denne troens hemmelighed for mange hungrige efter Guds retfærdighed og liv.

Amen.